
HENKILÖKOHTAISESTI

Lähetysjohtaja Juhani Lindgren:

Lähetystyö ilman Kristuksen ainutlaatuisuutta on kupla

Kutsumus kantaa

Lähetysjohtaja Juhani Lindgren on ollut Lähetysyhdistys Kylväjän palveluksessa aina sen perustamisvuodesta 1974 saakka. Kylväjä on Suomen ev.lut. kirkon lähetysjärjestö, jolla on noin 55 lähetystyöntekijää Afrikassa, Aasiassa ja Euroopassa.

- Kylväjän kutsumus on olla puhtaasti ulkolähetysjärjestö, joka toimii minimihallinnolla ulkolähetystyön toiminnan turvaamiseksi, Juhani kertoo.

Keväällä 2003 Kylväjän johdossa tapahtuu sukupolven vaihdos, Juhani Lindgren jää eläkkeelle ja jatkajaksi on kutsuttu Pekka Mäkipää.

- Vaihdos tapahtuu pehmeissä ja erittäin innostavissa merkeissä, Juhani toteaa iloiten työyhteydestä. Katsellessaan taaksepäin lähetystyön palveluksessa kulunutta aikaa Juhani on kokenut suurena lahjana selvän kutsumusidentiteetin. Hänelle se on merkinnyt lähetyskutsumusta kotimaassa, ei lähetin kutsumusta kotimaan rajojen ulkopuolella. Kutsumus on kantanut läpi erilaisten vaiheiden, Juhani on ollut Ylioppilais- ja Koululaislähetystyön (nyk. OPKO) ensimmäinen pääsihteeri sekä myös Kansanlähetystyön palveluksessa ennen Lähetysyhdistys Kylväjän perustamista.

- Työtehtävien kirjo on ollut monipuolinen, ja saadut tehtävät ovat olleet itselle

sopivia. Työtä on saanut tehdä innostavien lähetysihmisten kanssa, Juhani kuvaa.

Kaikella teologialla on lähetysteologinen merkitys

Juhani on myös STI:n hallituksen jäsen.

- STI kokoaa yhteen Raamatulle uskollista väkeä kirkossa sulkien tietoisesti piiriinsä eri tavoin ajattelevia ryhmiä. Se on yhteinen foorumi, eikä sen tarkoitus ole palvelella vain yhtä liikettä, hän toteaa pohtiesaan STI:n merkitystä. Tärkeimpänä STI:ssä hän näkee teologian opiskelijoiden henkilökohtaisen hengellis-teologisen tukemisen sekä sen ohella teologisen tutkimuksen, opetuksen ja koulutuksen.

- Ihannetilaan STI:ssä kuuluisi myös missiologian ja uskontoteologian läsnäolo. Kaikella teologialla Uudesta testamentista lähtien on lähetysteologinen merkitys.

Missiologia on siis Juhanille sydämen asia, hän väitteli teologian tohtoriksi 1990 missiologian ja ekumeniikan alalta.

- Tutkimustyö on kutsumus joka liittyy lähetystyöhön aukoen siihen uusia uria. Elän lukemisessa ja kirjoittamisessa, Juhani sanoo. Luonnossa liikkumisen ja historian harrastuksen lisäksi hän yhdessä vaimonsa kanssa perehtyy kasvatustieteen taustoihin käyden jatkuvaa keskustelua tieteellisistä kysymyksenasetteluista. Sinikka-vaimo on

kasvatustieteiden dosentti. Väitöskirjassaan Juhani tutki Kenneth Scott Latouretin ekumeenista metodologiaa. Latouretin ajatuksissa oli kritisoitavaa, mutta myös merkittäviä löytöjä.

- Latourette oli lähetystehistorioitsija ja kristittyjen yhteyden teoreetikko, joka oli uusien urien kulkija. Hän piti tärkeämpänä kristittyjen yhteyttä kuin kirkkojen organisatorista ykseyttä. Latouretin mukaan pakkoliitokset aiheuttavat todellisen yhteyden sijasta entistä suurempaa hajaannusta ja jännitteitä, Juhani kiteyttää. Hän toteaa, että tällä hetkellä lännen kirkoissa ykseyspyrkimykset esim. Rooman kanssa lyövät kielteisen leimansa myös lähetystyön sisällölle.

Evankeliumissa elämä

- Ellei ole Kristusta, Hänen ainutlaatuisuuttaan ja Hänen vanhurskauttaan, lähetys on kupla ja pelkkää touhua. On katastrofilännen kirkolle, että toisaalta puhutaan lähetyksen ydintehtävästä, mutta samalla teologinen ja ekumeeninen suuntautuminen vievät suuntaan, jossa kyseenalaistetaan Kristuksen ainutlaatuisuus ja evankeliumi. Ekumeeniset suhteet esimerkiksi roomalaiskatoliseen kirkkoon hämärtävät evankeliumin ja sekoittavat uskon ja rakkauden, Juhani pohtii.

- Kirkko joutuu kohtaamaan suuren jakavan tekijän suhteessa Rooman kirkkoon. ”Rooma-lumous” merkitsee evankeliumin hämärtymistä. Opilliset yhteydet luterilaisten ja katolisten välillä mahdollistuvat, koska lain ja evankeliumin erottamiselle turrutetaan. Uskonpuhdistuksen kirkot eivät ole

roomalaiskatolisen kirkon jälkeläisiä, vaan uuden liiton Jumalan kansan jatkumoa, hän jatkaa.

- Jos iankaikkisuusnäköala puuttuu, evankeliumin sanoman painoarvo lähetystyössä vähenee. Työ jossa ei ole evankeliumia kaventuu kehitysyhteistyöksi tai sosiaalityöksi. Nehän ovat sinänsä hyviä asioita, joihin myös Kristuksen rakkaus kutsuu, mutta eivät lähetystyötä, mikäli evankeliumi puuttuu.

Juhani näkee tärkeänä, että lähetysjärjestöjen itsenäisyys säilyy kirkon kentässä, riippumatta malleista, joita rakennetaan tulevaisuudessa. Kuitenkin järjestöillä tulisi olla valmius yhteistyöhön, pitäen samalla kiinni muuttumattomasta evankeliumista. Kansainvälistyminen lisääntynee lähetystyössä. Esimerkiksi herätyskristillisten verkostojen, kuten World Evangelical Alliancen painoarvo kasvaa, ja tullaan enemmän toteuttamaan kristittyjen yhteistä lähetystyötä, siirtyen pois esimerkiksi Luterilaisen maailmanliiton yhteydestä.

- Kuitenkin esimerkiksi Kylväjä on tunnustukseltaan luterilainen ja luterilaiset yhteydet ovat edelleen ensisijaisia lähetyskentällä, Juhani muistuttaa.

Juhanin ajatukset kiteyttää lainaus hänen kirjastaan Lähetys 2001, jossa hän käsittelee lähetysstrategian näköaloja vuosituhaten vaihteessa: ”Seurakunta elää evankeliumista, ei lähetyksestä. Vain siinä tapauksessa, että evankeliumi saa luoda ja ylläpitää hengellistä elämää, on lähetyksellään mahdollisuus elää.” (s. 28)

Elina Karjalainen, teol. yo

